

Mail 29 augustus 2018

Geachte Arjan, Jij bent dominee geweest. Ik wil graag met jou praten over mijn moeilijkheden, mijn toenemende moeheid, waardoor mijn leven mij te zwaar begint te vallen. Hoe moet ik hiermee omgaan? Ik kan er haast niet meer tegenop en denk dat het niet meer beter wordt. Ik wil liever snel naar God dan dat ik op mijn beurt moet wachten. Mijn moed is opgebruikt. Mijn lichaam is ook op. Groeten, Luuk

LUUK EN JOHAN

De verlamde man in Marcus 2 heeft geen naam, laten we hem Johan noemen, net zoals Luuk voor ons een naam had. Johan, dat betekent zoiets als 'God redt' of 'God is genadig'. Johan wist niet hoe hij het had toen z'n vrienden hem voorstelden om hem naar Jezus toe te dragen. Was hij net zo moe en op als Luuk was in de laatste weken?

Johan dragen, dat hadden ze wel vaker gedaan, maar dit was een link voorstel om naar die manifestatie te gaan. Jezus was inmiddels populair en druk bezet. En iemand als Johan weet dat je dan op de achterste rij komt of dat je helemaal niets te zien krijgt. Geen doorkomen aan, vrienden van Johan wisten dat, en ieder die met Luuk een keer op stap is geweest, weet dat ook: mensen met gezonde benen en een snelle babbel weten meestal wel hoe ze een plek vooraan kunnen vinden als er wat te doen is. Dan maar terug naar huis of gewoon niet de deur uitgaan?

VERHALEN OVER LUUK

Deze week kreeg ik veel verhalen te horen van wie met Luuk heeft gewoond, wie met Luuk op stap is geweest. Ronald van Silo vertelde mij, dat de keer dat hij met Luuk naar een medische beurs was, Luuk heel wat bobo's uit die wereld bleek te kennen en hen gewoon bij de voornaam noemde. En zij bleken hem te kennen en er was contact! Wat een lef en wat een zelfbesef van Luuk om als rolstoeler helemaal niet thuis te blijven en niet altijd op de achterste rij te zitten! Hij was op pad met vrienden, hij was op pad met zijn Vader God en dat gaf hem ook kracht om niet te min over zichzelf te denken.

Maar Johan uit Marcus 2 had die contacten niet. Hij had een ontmoeting met Jezus eigenlijk al uit z'n hoofd gezet, totdat zijn vrienden het toch wilden gaan proberen. Maar dan op een hele linke en heel onconventionele manier, en daar was Johan wel voor in, en daarin leek hij op Luuk: alles wat een beetje gek en anders was kon hij altijd wel waarderen. Want zijn leven was net als dat van Johan, altijd al een beetje gek en anders. Altijd afhankelijk van een ander: om

iets te pakken, om iets te eten, om iets te schrijven en om ergens anders heen te gaan.

“Het dak op”, had een van de jongens gezegd, “het dak er af” zei toen een ander en ik denk dat Johan net als Luuk “uit z’n dak” ging! Gierend van het lachen hesen ze hem die steile trap op, richting dakterras.

Ach, dan vergaat het lachen je wel, als je aan vier touwen hangend naar beneden wordt gelaten: weer zo afhankelijk, van de spierkracht van je vrienden en van het touw... en dan die blikken van de brave en geleerde burgers, wat doe jij hier, wat moet jij hier, het gaat hier toch om geestelijke zaken, zo kunnen wij toch geen gesprek voeren...

Ja, ook in de kerkdienst werd wel eens door mensen wat gestoord achterom gekeken als Luuk wat zei tijdens een gebed of tijdens de preek. Het duurde hem vaak te lang... Ik zal nooit vergeten hoe hij midden in de preek ‘amen’ riep, omdat hij het wel weer genoeg woorden vond. Ik zal zijn ‘amen’ missen... en in onze kerk zullen we moeten blijven oefenen om open te staan voor storende geluiden van mensen die ánders zijn...

BIJ JEZUS

Het was een wonderlijke afdaling, van boven naar beneden voor de voeten van Jezus, om gered, om genezen te worden. Hoe vaak heeft Luuk het niet gezegd, was ik maar 2000 jaar eerder geboren, dan... En met zijn echte vrienden heeft hij zijn hartekreet gedeeld: “Ik heb veel gebeden. Ik begrijp niet waarom god mij niet geneest.”

Johan van Marcus 2 werd wel genezen, maar waar hij en achteraf wij ook aan moeten wennen, is dat Jezus vergeving belangrijker lijkt te vinden dan genezing. Wat is er nou mooier dan een gezond lijf, benen die lopen en armen die niet vastgebonden hoeven te zijn! Maar ik denk dat de genezen Johan later beter heeft begrepen dat je ook geestelijk gebonden kunt zijn. Dat je vast kan zitten in gevoelens van eigen schuld en zelfverwijt. En je gaat pas echt rechtop lopen als je daarvan vrij kan worden gemaakt...

Ja, luister es, dat moet je zelf doen, je moet jezelf vergeven, dat kan een ander niet voor je doen. Net als het vinden van waardering en de zin van het leven, dat moet je toch ook zelf doen?

In dit verhaal van Marcus 2 wordt ons het tegenovergestelde geleerd: het waren vrienden die actie hebben ondernomen om Johan te bevrijden van zijn gevangen lichaam. Vanuit een warm hart, vanuit vriendschap! En het was de

Godszoon die dóór had dat het wonder van genezing al door het geloof van de vrienden was ingezet. Jezus kon het wonder afmaken, als iemand die met ogen van God, met de kracht van de liefde keek. En Hij zag ... niet alleen het verlangen naar een gezond lijf, maar ook naar een leven zonder zelfbeschuldiging. Daarom werd er eerst vergeven, en toen pas genezen.

Het wonder in Marcus 2 zou niet gebeurd zijn, als er geen dragende vriendschap was geweest, van mensen die andere mensen bij Jezus willen brengen. Of gewoon iets van God willen laten zien door te doen wat ze doen. Van Luuk weten wij, dat hij nooit 54 jaar was geworden als zijn grote geestkracht hem niet steeds de moed had gegeven om door te gaan. Geestkracht, die heb je niet, die krijg je van vriendschap van echte vrienden en van God als de onbegrijpelijke, maar wel trouwe Vriend.

En wat hebben wij zoals we hier zitten veel vriendschap van Luuk mogen ontvangen!! En lessen geleerd over wat afhankelijk zijn is, hoe vrij en gemakkelijk wij kunnen spreken en ons kunnen bewegen! En hoe weinig we dat vaak beseffen en hoe weinig we er soms mee doen...

GEEN ANTWOORD?

Johan en Luuk en zoveel anderen zijn afhankelijk van het doorzetten en van de overtuigingen van vrienden, want door vriendschap kunnen er dus wonderen gebeuren...

We zullen geen antwoord krijgen op de vraag waarom Luuk als een gevangene moest leven. We zullen wel ons blijvend herinneren wat wij als vrienden voor en met hem hebben kunnen doen.

En ook wat God voor hem heeft gedaan, de God waar Luuk in geloofde, het geschenk van Zijn vriendschap. Waar wij aan mochten bijdragen en meedoen, door hem af en toe te dragen. En hoe wonderlijk ook, hoe wij door Luuk als vriend werden gedragen. Al die vragen: hoe is het nu met jou? Al die kaartjes....

Ook al heeft Luuk niet zoals Johan in de tijd van Jezus mogen leven en ook al is Luuk toen niet door het dak gegaan.... ik denk en ik voel en ik reken er zelfs op, dat onze Luuk, uit z'n dak, uit z'n plaat is gegaan, toen hij zonder rolstoel en zonder handboeien in het Licht van de Eeuwige, zijn grote Vriend mocht binnentreden. Luuk heeft nu geen wielen meer nodig, hij zal hier straks voor de laatste keer in ons midden worden gedragen door vrienden!